

Vo(sk) Randuli k představení Ať žijí nebožtíci!

Pásmo monologů, které přivezli kolegové ochotníci z Krupky, se hodně lišilo od předchozích představení Voskovcovy Sázavy. Vlastně jsem si nebyl jist, zda vůbec šlo o hudební divadelní představení, které by bylo lze adekvátně srovnávat s ostatními pátečními večery přehlídky. To mohlo trochu zamotat hlavu porotě, ale z pohledu diváka nebylo podstatné, kam daný kus žánrově zařadit. Mnohem podstatnější bylo, že krupským na poslední chvíli onemocněl jeden z účinkujících, který původně přispíval dvěma z celkem šesti monologů, takže bylo nutné intenzivně zaimprovizovat, pásmo zkrátit a možná i jinak upravit, což bývá černou mýrou dramaturgů, režisérů i herců, i když ti posledně jmenovaní byli tentokrát dotčeni nejméně – všechny monology byly samostatnými one-man/woman show, takže v tomto smyslu daným výpadkem výrazně nezasaženi.

Jako divák ani nemohu říci, nakolik absence monologů pozměnila vývoj a pointu celého pásma, nicméně obojí jsem malinko postrádal: každý monolog zazněl nezávisle na těch ostatních, takže gradaci napříč celým pásmem jsem nezaznamenal. Všechny monology o smrti, o zesnulých i pozůstalých nahlížely na věc s humorem a nadsázkou a jako koláž náhodně poskládaných střípků působily mile, shovívavě, nepřipouštěly zbytečné chmury a více méně setřely hranici mezi bytím a nebytím. Představení v této podobě mně osobně předalo myšlenku, že jako žijící člověk i jako nebožtík se zabývám a budu zabývat stejnými všednostmi (partnerské vztahy) včetně přizemností (majetek, peníze, příbuzenské tahanice). Myšlenka sama se mi nelíbí, na což mám jako divák právo.

Naopak velmi se mi do jednoho líbily herecké výkony. Já sám mám z dlouhých monologů na jevišti (i jinde) hrůzu, protože vždycky zavání „ztrátou nití“. Herec je v tom navíc sám a i sebemenší zaškokrtnutí je zřetelné dvojnásob. Ovšem v případě všech předvedených monologů se zaškokrtnutí nekonala a výstupy byly skvěle zvládnuté – bezchybnou jevištní řečí a dikcí, přirozeným pohybem, citlivým výběrem kostýmů a minimalistickou ale zcela vyhovující scénou – proměny lavičky v parku na roztomilé sofa, věžeňskou pryčnu až po nebožtíkovo lože byly jednoduché a kouzelné. Bývalo by se mi líbilo ještě dokreslení toho náznaku třeba proměnou v povzdálí stojící pouliční lampy na věšák a dále na stojan s věncem, ale netrvám na tom. Na čem bych ale nenásilně trval, by bylo větší hraní si s momentem překvapení – pointa některých monologů (např. o věžeňkyni) byla vyzrazena příliš brzy a ubrala jim na napínavosti.

Pokud jde o hudbu – ano, byla tam. Na začátku představení jsem zajásal, že konečně vidím a slyším hudbu živou, která navíc doprovází kvalitní zpěv. Po úvodní písni jsem však dojásal, protože pak hudební nástroje umlkly, hlesly jen na minipřestavby a rozehrály se zas na závěr. Škoda, hudební i pěvecký potenciál bezesporu byl, dramaturgický prostor také – jak hezky by například vyzněl podkres monologu o slavné pěvkyni nějakou její melodií, nebo jak oživující a kořenící by byla kratičká hudební intermezza ve vhodných momentech monologů – leč nestalo se. Možná podnět k zamyšlení.

Ochotníci z Krupky si rozhodně zvolili nelehkou divadelní disciplínu a já osobně jsem přesvědčen, že obstáli se ctí. Můžeme jen litovat, že představení nebylo úplné – tak snad někdy jindy, budeme-li ještě na světě :).

Rozhovor s Michaelou Rejhonovou, herečkou DS Jiřího Voskovce

Mišo, jak ses dostala k divadlu?

K divadlu mě přivedl kamarád, Luboš Malý, se kterým jsem hrála v kapele. Přišel s tím, že soubor Jiřího Voskovce začíná zkoušet představení Šest žen Jindřicha VIII. a chybí jim ženská na zpěv. Souhlasila jsem pod podmínkou, že nebudu říkat žádnou větu, ale pouze zpívat, což mi bylo slíbeno. Žádnou předchozí hereckou zkušenost nemám, ačkoli jsem z divadelní rodiny.

Jak se tvá cesta divadlem vyvíjela dál?

Jirka Janoušek, tehdejší dlouholetý režisér, za mnou přišel s tím, že chce připravit Baladu pro banditu. Přemlouval mě na roli Eržiky, ve které mě prý přímo vidí.

Jirkovi jsem tehdy řekla, že Eržiku nikdy hrát nebudu, protože to je na mě příliš mnoho vět (smích). Jenže pak jsem otěhotněla, byla doma s dětmi a chyběl mi ten aktivní život, který jsem vedla předtím. Mezitím soubor zkoušel a hrál Caesara, na kterého jsem se chodila dívat při každé možné příležitosti. A po nějakém čase Jirka přišel, jestli bych už náhodou nechtěla hrát Eržiku. Byla jsem nadšená.

S rolí Eržiky souzníš nebo vnitřně bojuješ?

Pro mě je obtížné hrát zamilované naivky, nejsem na to typ a špatně se mi tato herecká poloha hledá. Jirka Janoušek mě i proto před jedenácti lety směřoval spíš směrem rázné Eržiky, holky od rány, což mi je herecky určitě bližší.

V současné době máš doma čtyři děti. Vedete je k divadlu?

Kašpaři jsou všichni čtyři (smích). Starší kluci, dvojčata, dokonce na prvním stupni s paní učitelkou zkoušeli nějaké dramatizace, takže nadání asi mají. Všechny naše děti dobře zpívají, spíš se jim snažíme dát minimálně základní hudební vzdělání, což znamená, že umějí noty a hrají alespoň na jeden hudební nástroj.

Za oponou čekají

DS Jiřího Voskovce Balada pro banditu obnovená premiéra

Divadelní hra Milana Uhdeho na motivy románové balady Ivana Olbrachta „Nikola Šuhaj loupežník“.

Co jste možná nevěděli...

DS Jiřího Voskovce poprvé připravil divadelní hru Balada pro banditu v roce 2006. Premiéra proběhla na šestém ročníku Voskovcovy Sázavy, pod režijním vedením Jiřího Janouška. Hra sklízela velké úspěchy, nejen na domácí scéně, kde získala několik cen, mezi nimi i cenu poroty a diváckou hlavní cenu. Bez ocenění nezůstaly ani herecké výkony, jmenovitě například Marie Kopečná za roli Morany, a téměř všichni představitelé hlavních rolí. Balada se dočkala celkem osmnácti repríz.

Sázavští ochotníci se rozhodli po jedenácti letech hru oprášit, a tak se dnes vrací na prkna, co znamenají svět, ve znovuobnovené premiéře.

Partneři a sponzoři

Město Sázava

SB Omega – výroba reklamy;
DORES – V. Brzybohatý;
Kavalierglass, a.s. Sázava;
Střechy Novotný, s.r.o. Sázava;
OS Kavalierglass, a.s.; Martina a Jan Štědrovi;
Půjčovna lodí P. Kovačka;
Hostinec Za Vodou Sázava;
ConSalt, s.r.o. Rataje nad Sázavou;
VF ELECTRIC, s.r.o. Uhlířské Janovice;
MUDr. Jindřiška Šedová;
MUDr. Romana Gübelová;
SCOLAREST Sázava; Erik Geuss; Papírnickví Poklop – Procházka; Martin Mika – čištění koberců a interiérů automobilů; Míla Geussová; DASKO stavebniny; Květiny – dárky Ilona; STEON, s.r.o. Jan Rejhon; Kooperativa Uhlířské Janovice.

Přehlídka je realizována
s finančním příspěvím
Středočeského kraje.

mecenáš Vosk(n)ovin
Luxusní papíry.cz

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadelní soubor Domu kultury Krupka byl založen v roce 1945. Částečná generační obměna v roce 1974 činnost souboru oživila. Od počátku existence souboru se jeho hry vyznačují náročnou dramaturgií. Současná tvorba je zaměřena na hry české i světové klasiky. Stálou součástí činnosti je účast členů souboru na soutěžích uměleckého přednesu a přehlídkách monologů a dialogů. Velmi úspěšnou hrou bylo v posledních letech Havlovo "Odcházení", novinkou je hra Ludmily Ulické "Ruská zavařenina".

At' žijí nebožtíci! je kabaretní pásmo humorných monologů o posledních věcech člověka od italského dramatika Alda Nicolaje.

zdroj www.amaterskedivadlo.cz

Rozhovor s Janou Urbanovou, režisérkou Jaké bylo Vaše první setkání s divadlem?

Jsem židovka a jako dítě jsem se dostala do Terezína. V únoru 1945 tam byla pozvána komise Červeného kříže, která měla potvrdit, že to není koncentrační tábor, ale pouze město věnované židům. Bylo zapotřebí Terezín rychle upravit a předvést, že se v něm nachází i kultura. Jako dětské představení byli vybráni Karafiátovi Broučci, což je dost absurdní. Představa, že v koncentračním táboře hrají židovské děti hru na téma evangelického faráře, je neuvěřitelná. Nicméně, stalo se, a v představení nechyběl ani tanec, zpěv a orchestr. Bylo mi necelých osm let, hrála jsem Berušku. Setkání s divadlem pro mě bylo úžasné, najednou se objevil úplně jiný svět. Od té doby je pro mě divadlo něco nesmírně krásného a cenného.

A jak jste se od Berušky dostala až k režii?

Po válce jsme se znovu setkali jako rodina a odstěhovali se zpátky do místa, kde jsme žili předtím. V každé vesnici tenkrát bylo amatérské divadlo. Můj tatínek vedl amatérské divadlo, a to až do roku 1973, kdy zemřel. V tu chvíli se soubor rozpadl, protože neměl režiséra. Tou dobou jsem už žila v Krupce, provdána za mládence, který se také věnoval divadlu. Společně jsme se přihlásili do již existujícího souboru v Krupce. Náš pan režisér měl ale i ambice hrát, tak jsem se režie chopila já. Pan režisér mi zpočátku strašně moc pomáhal, nikdy mu nezapomenu, jak hezky se ke mně choval. Hráli jsme spolu asi pět nebo šest let, než se dostal do věku, kdy těžce onemocněl a odešel.

Podle čeho si vybíráte nové inscenace?

Hlavní kritéria jsou tři. Jednak si vybírám hry, které mají co říct k tomu, v jaké době a v jakých poměrech žijeme. Druhým kritériem je, abych danou hru uměla udělat a třetím, abych do dané hry měla vhodné typy, protože amatérské divadlo je, víc než o herectví, o typech lidí.

Rozhovor s Irenou Wiplerovou, herečkou Co bylo Vaší první hereckou zkušeností?

Mou první rolí byla žena z lidu, která přišla, prohodila na jevišti dvě slova a odešla. Ale můžu říct, že i během tohoto vystupu se mi klepala kolena a hlas, mluvila jsem tak potichu, že mě nemohlo být ani slyšet. Nebyla se mnou snadná práce.

A jak jste se k divadlu dostala?

K divadlu mě přivedli kamarádi, se kterými jsme se potkali před divadlem, a tak mě vzali na zkoušku. A Jana, nadšená z nového člena, mě hned začlenila. Takže já jsem do souboru vklouzla, aniž bych chtěla. Dneska je to už třicet šest let.

Od paní režisérky víme, že At' žijí nebožtíci je inscenace hraná přes deset let. Jste součástí od začátku?

Ano. S paní režisérkou jsem zkoušela a posléze dovedla k vítězství na národní přehlídce, tři monology. Z toho dva jsou zařazeny do tohoto pásma. Za všechny monology, které se mnou Jana precizně připravila, musím poděkovat. Především mě naučila, jak vystupovat před diváky a jak správně a nahlas mluvit. Jsem ráda, že jsem monology pod jejím vedením, dovedla k úspěchu.

Který monolog si užíváte víc?

Raději dělám Vodu a mýdlo, protože jde ženskou, která si myslí, jaké dělá dobro a vůbec nechápe,

že přitom vraždí. Krásně se tato role vyhrává.

Jste na jevišti úplně sama, míváte trému?

Jen, když přesně neznám text. Jakmile jsem si jistá v kramflecích, tak trému nemívám.

Jak vypadají Vaše divadelní prázdniny?

Moje divadelní prázdniny jsou v současné době delší. Momentálně se divadlu aktivně nevěnuji, ale ráda si se spolkem čas od času zahrají. Jinak, každým rokem jezdím na dovolenou poblíž Hronova a přibližně jednou za čtyři roky to vyjde na dobu, kdy se tam koná divadelní festival. Ráda se tam pak alespoň na chvíli zastavím.

Očima odborné poroty aneb Jedna věta stačí

Jiří Škoda

Zdálo by se, že monology s jednotlivými tématy věcí posledních budou smutné a nudné, ale ne, dneska večer jsem se krásně pobavil.

Jan Rejhon

Série velmi povedených monologů; vzhledem k počtu písní nelze představení označit jako hudební divadlo.

...přehlídka v tužce

Názory diváků

- propracované, bohužel krátké
- takový lepší průměr
- jsme spokojeni
- potěšil nás ten panáček
- moc hezké představení
- nejtěžší divadelní disciplína se zhostili mimořádně, především ty dvě ženy

Výsledky hlasování

líbilo	81
líbilo s výhradami	7
nelíbilo	3